

LINDA
HOLMES

*Žavinga, viltinga ir romantiška...
Eve – nuostabi kompanionė.*

Rainbow Rowell

New York Times bestseleris

Eve Dreik
viską
pradededa
iš naujo

romanas

baltos lankos

Linda Holmes

Evė Dreik
viską pradeda
iš naujo

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Pirmiausia

„Važiuok dabar, nes neišvažiuosi niekada“, – įspėjo save Evė.

Ji nenorėjo būti namuose, kai jis grįš iš darbo. Taip, elgiasi kaip bailė, bet jos visai netraukė tas *chaosas*, į kuri viskas gali išsirutulioti. Grįžęs jis pareiškė – ir ne be pagrindo, – kad išeiti visiškai be jokio įspėjimo yra šiek tiek dramatiška. Svarstys, kodėl būtent dabar, po šitiek laiko? Jis, be abejo, nežinos, kad būtent šiandien yra ta diena, kai Evė su juo bus praleidusi pusę savo gyvenimo. Prieš kelis mėnesius suskaičiavo tai kitoje parduotuvės čekio pusėje ir raudonai apibrėžė šią datą jų kalendoriuje. Jis ne sykį pro tą kalendorių praėjo, bet niekada taip ir nepasiteiravo, ką reiškia tas raudonas apskritimas. Jei Evė leis šiai dienai tiesiog praeiti, galop ims nykti, ląstelė po ląstelės, kaulas po kaulo, kol galiausiai beliks kažkokia žmogysta, tik iš pažiūros atrodanti kaip Evė.

Ji atidarė savo hondos bagažinę, į daiktinę įbruko storą voką su pinigais. Šitai gal ir kvailoka. Šiaip jau ji nemanė, kad Timas galėtų užblokuoti kredito korteles ar uždaryti sąskaitas. Bet gyvenime ji daug ką darė „dėl viso pikto“, tad ir pinigų įsidėjo dėl viso pikto, jeigu pasirodytų, kad pažįsta jį ne taip gerai, kaip mano. Tai nebūtų pirma jos klaida, mėginant jį perprasti.

Grįžusi namo, Evė atidarė prieškambario spintą. Išsitraukė nutrintą, kietą, mėlyną lagaminą, apklijuotą lipdukais su Paryžiaus ir Londono pavadinimais. Lagaminas buvo lengvas, kažkas jo viduje tarškėjo. Evė nusileido laipteliais žemyn ir įstūmė jį į automobilio galą. Išgirdusi savo žingsnius ant įvažos, nejučia nusišypsojo.

Iš namų reikėjo atsinešti daugiau daiktų, bet ji atsisėdo ant priekinės sėdynės, užsidarė dureles ir užsimerkusi atsilošė. „Eina sau, aš tikrai išvažiuoju.“ Po kelių valandų ji jau bus kokio nors tinklinio viešbučio kambaryje su šiurkščiu užtiesalu ir susipynusiais laidais. Nusipirks butelį vyno, o gal ir visą dėžę, išsipleiks pačiame didžiulės lovos viduryje, gers, krutins kojų pirštus ir kiek tik užsigėdusi skaitys. Bet tada į galvą ėmė lįsti mintys, ką veiks rytoj, o tam dabar visai nebuvo laiko, tad ji giliai atsikvėpė ir išlipo atsinešti likusių daiktų. Pakeliui namo suskambo telefonas.

Skambučio melodija ją visada šiek tiek išgąsdindavo – džeržgiantis *arpeggio* panėšėjo į elektrinės arfos skambesį. Skambino iš ligoninės Kemdene, kur Timas kartais priimdavo ligonius. Ji visiškai netroško su juo šnekėtis, bet reikėjo sužinoti, ar jis neketina grįžti namo anksčiau.

– Klausau?

– Ar galėčiau pasikalbėti su Evelete Dreik?

Skambino ne Timas.

– Čia Evė.

– Ponia Dreik, aš vardu Kolina Maršal. Esu Kemdeno ligoninės slaugė. Skambinu pranešti, kad daktarą Dreiką prieš pusvalandį atvežė į mūsų greitosios pagalbos skyrių. Jis pateko į automobilio avariją.

Evės širdies tvinksniai nusirito į pirštų galiukus. Viena akies mirksnį ji troško paprašyti slaugės paskambinti Timo tėvams, nes ji šiuo metu kaip tik jį paliekanti.

– O Dieve, – galiausiai pralemeno ji. – Ar jam viskas gerai?

Tyla užsitęsė taip ilgai, kad Evė išgirdo, kaip fone pypsi gydytojo pranešimų gaviklis.

– Jis sunkiai sužeistas. Jums vertėtų kuo greičiau atvykti. Ar žinote, kur esame?

– Taip, – išstenojo ji. – Būsiu už, em... už dvidešimties minučių.

Evė drebančiomis rankomis parašė žinutę Endžiui: „Tomas pateko į avariją. Rimtą. Kemdeno ligoninė. Ar gali pasakyti tėčiui?“

Pasukusi raktelį ji užvedė automobilį ir išriedėjusi iš įvažos nulėkė į Kemdeną. Vėliau iš savo telefono ir visų dokumentų suprato, kad jis greičiausiai mirė, kol ji stovėjo prie šviesoforo Čisolmo gatvėje, už kvartalo nuo bažnyčios, kur jie du susituokė.

Vienas

Evė gulėjo ant grindų tamsoje. Tiksliau, ant grindų tuščiuose apartamentuose, keistai išsikišusiuose į kiemą iš užpakalinės namo sienos. Gulėjo ten, nes viršuje, savo lovoje, vėl susapnavo sapną, kuriame Timas dar buvo gyvas.

Iš Skandinavijos kilusi Evės močiutė teigė, kad jaunos merginos sapnuoja vyrus, kurių nori, senos moterys – vyrus, kurių norėjo, ir tik pačios laimingiausios, tą trumpą akimirką per vidurį, sapnuoja vyrus, kuriuos turi. Bet net ir atsižvelgiant į labai jau ribotas ambicijas, telpančias į tą posakį, Evės sapnai apie Timą nebuvo visai tokie, apie kokius kalbėjo senelė.

Sapnuose vyras visada pykdavo ant jos, kad jį paliko. „Ar matai, kas atsitiko?“ – kartodavo jai vėl ir vėl. Šįkart jis buvo taip arti, kad Evė užuodė cinamonine kramtomąją gumą atsi-duodantį jo kvėpavimą ir matė ant kaktos iššokusią gyslą, todėl baiminosi, kad jeigu apsiverstų ant kito šono ir vėl užmigtų, jis grįžtų. Dėl to nusispyrusi antklodę nušlepsėjo į pirmą aukštą – namas jai visada atrodė per didelis, o dabar – iš viso *milžiniškas*. Leisdamasi plačiais įvijais laiptais, ji jautėsi taip, tarsi elgtųsi nederamai, lyg vėlai naktį sėlintų į registratūrą prašyti papildomų rankšluosčių. Stabtelėjo virtuvėje užkaisti vandens arbatai, tada patraukė į apartamentus ir išsitiesė ant nugaros laukti.

Kai jiedu tik nusipirko namą – kai *jis* tik nusipirko namą, – apartamentus ketino išnuomoti. Bet vis niekaip nepri-siruošė, tad, išdažiusi juos savo mėgstamiausia ryškiai mėlyna spalva, Evė pasidarė tarsi fortą: EITI DRAUDŽIAMA. Apartamentai ir dabar buvo jos mėgstamiausia vieta namuose ir tokia liks, nebent Timo vaiduoklis nuspręs pradėti juose vaidentis vien tam, kad praneštų jai, jog pastebėjo kelis burbuliukus ant dažytos sienos, ir šiaip, būtų tikrai gražiau, jei ji viską perda-rytų.

„Puiku, – tarė sau, kai ši mintis pirmą sykį įsibrovė jai į galvą. – Sveiki atvykę į kraupųjį Meino humoro klubą. Štai jums juokelis apie tai, kad mano vyro vaiduoklis yra truputį niekšas. Ir apie tai, kokia aš pabaisa.“

Buvo kiek po ketvirtos ryto. Gulėdama paslika su marš-kinėliais ir šortukais, ji ritmingai kvėpavo, kad numaldytų tvinksėjimą smilkiniuose, pilve ir riešuose. Atrodė, kad namuose nebeliko oro, tvyrojo visiška tyla, išskyrus laikrodį, jau trisdešimt penkerius metus – tik tak, tik tak – skaičiuojantį laiką pirmiausia jos tėvų virtuvėje, o dabar ir josios. Tamsiuo-se apartamentuose, be odos dilgsėjimo dėl kilimo, pojūčių liko tiek mažai, kad Evė beveik įtikėjo, jog jos išvis niekur nėra. Lyg gulėtų ant viso pasaulio.

Kartais Evė susimąstydavo, kad gal derėtų persikelti gy-venti čia. Kas nors kitas galėtų apsisotiti tame name, toje dide-lėje virtuvėje ir antro aukšto miegamuosiuose, kam nors kitam liktų raižytas turėklas ir slidūs laiptai, kur ji kartą paslydo ir įsitaisė ryškiai violetinę mėlynę ant klubo. O ji galėtų gyventi čia, išsitiesusi ant nugaros tamsoje, murkdytis bjauriausiose savo mintyse, valgyti sumuštinis su riešutų sviestu ir klausy-tis radijo, tarsi amžiams būtų dingusi elektra.

Virtuvėje sušvilpus virduliui, ji atsistojo ir nupėdino jo išjungti. Iš spintelės ištraukė vieną iš dviejų visuomeninės radijo stoties puodelių – antrasis liko stovėti apverstas, nuklotas plonu dulkių sluoksniu. Ant ramunėlių arbatos maišelio etiketės buvo užrašyta: „Nėra tokios bėdos, kurios neišspręstų puodelis geros arbatos.“ Panašiai galėtų pasakyti džentelmenas iš „Dauntono abatijos“, prieš pat jo žmonai elegantiškai užgęstant lovoje nuo retinuoto danties.

Pūsdama raibulius arbatos paviršiuje, Evė nužingsniavo į svetainę ir susirangė ant sodriai žalios sofutės. Ant stalelio iš po laiškų krūvos kyšojo Timui adresuotas žurnalas „Sports Illustrated“, ji išsitraukė jį ir pervertė iš virtuvės sklindančios šviesos trikampyje: baigiasi beisbolo sezonas, ruošiamasi amerikietiškojo futbolo sezonui, straipsnis apie koledžo gimnastę, metančią sportą, kad taptų gydytoja, dar vienas apie beisbolo komandos „Yankees“ metiką, kuris vieną rytą pabudęs nebesugebėjo mėtyti. Pastarasis buvo vainikuotas didžiule, ryškia antrašte: „Problema galvoje?“

– Ir taip aišku, – burbtelėjo Evė ir įbruko žurnalą į stirtos apačią.

Laikrodis prie laidų dėžutės rodė 4.23. Ji užsimerkė. Praėjo beveik metai po Timo žūties, o ji iki šiol kartais negalėdavo daryti visiškai nieko, nes visas jėgas atimdavo jo nesiilgėjimas. Tik ji vienintelė žinojo, kad tą paskutinę naktį, kai Timas dar buvo gyvas, klausydamosi, kaip jis tyliai knarkia, ji beveik visai jo nemylėjo, ir ta vienatvė buvo tokia didžiulė, kad būtų galėjusi užtvindyti ištisus kambarius.

„Pabaisa, pabaisa, – pamanė ji. – Pabaisa, pabaisa.“

Du

– Lilė išlaistė ant grindų pieną. – Endis gurkštelėjo kavos. – Dabar turiu aiškintis su jos auklėtoja.

Šeštadieninių Endžio ir Evės pusryčių kavinėje „Compass Café“ tradicija prasidėjo prieš ketverius metus, kai jis išsiskyrė su žmona, ir niekada nenutrūko. Kai kurie vyrai gal būtų tam prieštaravę, bet tik ne Timas.

– Turiu daugybę darbo, tad, jeigu tik nepradėsi jam skųstis manimi, man vienodai, – pareiškė Timas.

Endis visada užsisako omleto su kumpiu ir sūriu, Evė – blynų su mėlynėmis bei šonine ir didelę stiklinę apelsinų sulčių. Jiedu drauge išgeria bent du kavinukus kavos ir aptaria praėjusią bei ateinančią savaites. Sėdi, kol kavinė prisipildo, ištuštėja ir vėl prisipildo. Stebi turistus ir palieka dosnių arbatpinigių, pažįstami vietiniai, eidami pro šalį, vis lepteli ką nors apie orą arba pasiteirauja, kaip sekasi Endžio mergaitėms. Pastaraisiais metais aplinkiniai, ištempę kaklus, vis dirščiodavo arba, netyčia sustoję per mandagų atstumą, imdavo juos stebėti, sekti Evę, kad patenkintų savo smalsumą, įsitikintų, jog vyro mirtis nepavertė jos koku nors susiraukšlėjusiu kevalu, tūnančiu namie, spaudžiančiu prie krūtinės mėgstamiausius Timo marškinėlius, linguojančiu pirmyn atgal ir traukiančiu balades.

– Kam Lilė išlaistė tą pieną?

Lilė buvo jaunesnioji Endžio dukra, neseniai pradėjusi lankyti darželį.

– Geras klausimas. Auklėtoja sako, kad ji tiesiog sviedė puodelį. Be jokio išpėjimo. Suriko: „Pienas yra ištirpęs jogurtas!“

Evė nusišypsojo. Puikiai galėjo įsivaizduoti šią sceną, kaip ir tą įtūžusį veidelį, kurį Lilė vis nutaisydavo nuo pat kūdikystės.

– Gal ir suprantu, ką ji turėjo omenyje.

– Auklėtoja pasakojo, kad pastatė ją į kampą. Aš atsakiau: „Gerai.“ O auklėtoja: „Manau, būtų neblogai ir namuose dar pasikalbėti apie pagarbą.“ Aš jai: „Pagarbą jums?“ O ji: „Na taip, bet ir pagarbą daiktams.“ Ir man dingteli: ar man reikia mokyti savo dukrą gerbti pieną? Niekaip nesuprantu, ko ji dar nori. Ką ji turi omenyje, sakydama „pagarba daiktams“?

– Kapitalizmą?

– Gal. Tai dabar stengiuosi. Stengiuosi mokyti Lilę labiau gerbti savo auklėtoją. Ir gerbti pieną.

– Lakto... nuolankumas? Laktonuolankumas? Toks būna?

– Ne. – Endis nutilo ir pastūmė savo kavos puodelį, kad jau kelerius metus reguliariai juos aptarnaujanti Marnė, jauna mama su nuaugusia violetine sruoga plaukuose, įpiltų dar. – Žinok, kai buvo maža, ji kandžiodavosi, bet visai nebesuprantu, kas dedasi dabar. Net kai būna su manimi tokia meili, ji *pyksta*. Aną dieną priėjau jos pakelti, o ji liepia: „Tėti! Apkabink mane!“ Bet ne kalba, o šaukia kaip koks staugūnas. Labai valdingai, jeigu jau vartosime tokius žodžius, tarsi būtų...

– Džeris Orbakas.

Jis susiraukė.

– Iš „Purvinų šokių“?

– Iš „Įstatymo ir tvarkos“.

– Tebūnie Džeris Orbakas. – Jis patylėjo. – Noriu pasakyti, kad ji kietakaktė. Tai man atrodo puiku, bet visai netrokštu jos, kai bus devynerių, traukti iš kalėjimo.

Evė vėl nusišypsojo.

– Nekantrauju sulaukti, kol ji taps paaugle.

– Galės atsikraustyti pas tave.

– Oi ne. Aš galėsiu papasakoti apie mėnesines, liemenėles ir kontracepciją, bet gyvenu viena.

– Na, bent kol kas, – tarstelėjo jis. – Kaip tik norėjau paklausti, ar vis dar svarstai išnuomoti apartamentus.

Evė žiaumojo šoninę.

– Gal. Kada nors.

– Juk jų nenaudoji, tiesa?

– Ne. Išskyrus naktis, kai ateinu pagulėti ant grindų ir apsvarstyti egzistencinių klausimų. – Jis liovėsi kramtyti, antakiai šovė aukštyn. – Juokauju, – pridūrė ji. Endis vis vien nesuprastų. Tik imtų nerimauti. – Nekišu ten nosies.

– Aš taip pagalvojau, na, laikydama juos tuščius tiesiog prarandi pinigų. Finansine prasme. – Logika nepriekaištinga. Tai tikriausiai spąstai.

– Na, gal ir tiesa. – Evė įtariai sukluso.

– Tikrai tiesa. – Jis dūrė pirštu. – Tavo rankovė sirupe.

Ji nusivalė lipnią dėmę nuo rankogalio.

– Ar nori, kad išnuomočiau juos kam nors konkrečiai? Iškraustai Rouzė?

– Cha. – Jis nesijuokė. – Ne, manau, kad vaikams derėtų sulaukti bent dešimties, kol galės tapti visiškai nepriklausomi. – Endis gurkstelėjo kavos. – Tarp kitko, kol nepamiršau,

po savaitės Rouzės šokių koncertas, ji liepė tau pasakyti, kad norėtų, jog užsuktum ir supintum jai „susuktas kasytes“.

Rouzė buvo septynerių ir tėčiui nepatikėdavo nei koncertinės šukuosenos, nei savo mašinyčių modeliukų.

– Tikra planuotoja.

– Anądien ji pavadino mane tėvu, – pasakojo jis. – Tarsi būtume įstrigę „Namelyje prerijose“.

Evė susiraukė.

– Tada būtų tėtukas.

– Hm. Ką tada vadina tėvu?

– Kunigus, – atsakė ji. – Ir kapitoną van Trapą.

– Tai perduoti jai, kad ateisi?

– Žinoma, – sutiko Evė. – O dabar rėžk, ką nori įkurdinti apartamentuose.

– Taip, taip. Turiu draugą, jis nori keliems mėnesiams apsisototi miestelyje ir kaip tik ieško, kur gyventi.

Ji susiraukė.

– Koks dar draugas? Aš jį pažįstu?

– Mano draugas Dinas.

Ji išpūtė akis.

– Beisbolo Dinas?

Evė žinojo, kad vienas iš Endžio draugų yra beisbolo me-tikas, bet niekada nebuvo su juo susipažinusi.

– Jau nebe, – atsakė jis. – Neseniai baigė karjerą. Atvyks čia kuriam laikui pailsėti. Pasimėgaus puikioju sūriu mūsų jūros oru ir panašiai.

– Nuolat pamirštu, kad profesionalūs sportininkai karje-rą baigia anksčiau nei normalūs žmonės. Kiek jam, trisdešimt su trupučiu? Ir jau baigė karjerą? Neblogai.

– Viskas ne taip paprasta. Ir pati tai žinotum, jei nevog-čiau tavo „Sports Illustrated“ numerių.